

Kohtuasi C-317/20

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

16. juuli 2020

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus, Saksamaa)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

10. juuni 2020

Hageja:

KX

Kostja:

PY GmbH

[...]

Landgericht

Mainz

Kohtumäärus

Kohtuasjas

KX

– hageja –

[...]

versus

PY GmbH

– kostja –

[...]

mis puudutab kahjuhüvitist,

tegi Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus, Saksamaa) 3. tsiviilkolleegium [...] 10. juunil 2020 järgmise kohtumääruse:

1. Menetlus peatatakse.
2. Euroopa Liidu Kohtule (edaspidi „Euroopa Kohus“) esitatakse ELTL artikli 267 esimese lõigu punkti a ja kolmanda lõigu alusel liidu õiguse tõlgendamise kohta järgmine eelotsuse küsimus:

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades (ELT 2012, L 351, lk 1) [lk 2] artikli 18 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et lisaks rahvusvahelist kohtualluvust reguleerivatele eeskirjadele sisaldab see ka asja lahendavale kohtule siduvat eeskirja liikmesriigi kohtute kohtualluvuse kohta reisilepinguga seotud asjades, kui reisijast tarbija ja temaga lepingu sõlminud reisikorraldaja elu- või asukoht on samas liikmesriigis, kuid reisi sihtkoht on välisriigis (nn näilised riigisiseseid juhtumid), mille tulemusel annab viidatud säte riigisiseseid kohtualluvust reguleerivaid õigusnorme täiendades tarbijale õiguse esitada reisikorraldaja vastu lepingust tulenevad nõuded oma elukohajärgses kohtus?

Põhjendused

A.

1. Käesoleva menetluse aluseks on järgnevalt kirjeldatud asjaolud.
2. Hageja nõuab reisikorraldajast kostjalt, kelle asukoht on [...], Saksamaa Liitvabariik, ligikaudu 43 000 euro suurust hüvitist mittevaralise kahju, saamata jäänud tulu ja majapidamiskulude eest tulenevalt õnnetusjuhtumist, mis toimus 27. juulil 2015 hageja puhkusereisi ajal Türgis asuva hotelli [...] territooriumil. Hageja väitel oli kostja lepingulise hotelli territooriumil marmorist trepp, mille peale oli tekkinud läbipaistev soola- ja niiskusekiht. Trepi libedusele viitavad hoiatavad sildid puudusid, samuti ei olnud tehtud libedustõrjet, olgugi et juba varem olid hotellikülalised trepil libisenud. Libeduse tõttu kukkus hageja trepil, mille tagajärjel tekkisid tal mitteopereeritavad õndraluu-, vaagnavöötme- ja ristluumurrud ning hematoomid, mis tekitavad talle osaliselt praeguseni – muu hulgas ka psüühilisi – probleeme. Kõne alla tulevad lepingulised ja lepinguvälised nõuded.
3. Hageja broneeris puhkusereisi sidevahendeid kasutades reisibüroos [...], mille asukoht on [...] Mainz, Saksamaa Liitvabariik, kusjuures reisibüroo vahendas lepingu sõlmimist reisijast hageja ja reisikorraldajast kostja vahel, kuid ta ei olnud

ise lepingupool ega kostja filiaal. Pooltevahelise [lk 3] lepingu esemeks oli reisiteenuste pakett.

4. Hageja, kes elas lepingu sõlmimise ajal Mainzis, Saksamaa Liitvabariik, ja elab seal ka praegu, esitas hagi Landgericht Mainzile (Mainzi esimese astme kohus).
5. Määruse (EL) nr 1215/2012 [...] artiklile 18 [...] viidates leiab hageja, et asja menetlemine kuulub Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) alluvusse, kelle poole ta pöördus. Määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõike 1 teine alternatiiv reguleerib lisaks rahvusvahelisele kohtualluvusele ka liikmesriigi kohtute alluvust. Järelikult allub asi tarbijast hageja elukohajärgsele kohtule, seega Landgericht Mainzile (Mainzi esimese astme kohus). Vaid teise võimalusena palub hageja saata asi Landgericht Hannoverile (Hannoveri esimese astme kohus), kellele alluks asi vastavalt riigisisesele õigusele kostja asukohast tulenevalt (Zivilprozessordnungi (tsiviilkohtumenetluse seadustik, edaspidi ka „ZPO“) § 12, § 17 lõige 1).
6. Põhjendusega, et asi ei allu Landgericht Mainzile (Mainzi esimese astme kohus), palub kostja jätta hagi läbi vaatamata. Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) kohtualluvus ei tulene määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõikest 1, kuna kohtuasjas puudub vajalik piiriülene seos. Lahendatava kohtuasja piiriülene seos on aga määruse (EL) nr 1215/2012 kõikide sätete kohaldamise tingimus. Seda seisukohta kinnitab olulises osas ka määruse põhjendus 4. Määrus piirdub oma eesmärkide saavutamiseks vajalikuga ega lähe sellest kaugemale. Määruse (EL) nr 1215/2012 peamine eesmärk on aga rahvusvahelise kohtualluvuse reguleerimine, et tagada kohtuasja pooltele võimalus pöörduda kindlasse kohtusse ja et kohtuasjad pooled ei oleks sunnitud taotlema õiguskaitset muus liikmesriigis või kolmandas riigis. Sellest nähtub, et määrus ei soovi põhimõtteliselt sekkuda riigisisestesse kohtualluvust reguleerivatesse õigusnormidesse, kui viimastega on tagatud kohane õiguskaitse poole asukohajärgses riigis [...].
7. Piisav seos välisriigiga ei tulene pelgalt pakettreisi rahvusvahelisusest või välisriigis asuvast sihtkohast. [lk 4]

B.

8. Kohtuasja lahendamise seisukohast määravad Saksa õigusnormid on käesolevas asjas kohaldatavas redaktsioonis sõnastatud järgmiselt:

Tsiviilkohtumenetluse seadustik (Zivilprozessordnung (ZPO))

9. § 12 Üldine kohtualluvus; mõiste

Kohus, kuhu isiku vastu võib esitada hagi vastavalt üldist kohtualluvust reguleerivatele sätetele, on pädev menetlema kõiki isiku vastu esitatud hagisid, kui hagi ei ole erandlikku kohtualluvust reguleerivate sätete kohaselt menetletav muus kohtus.

10. § 17 Üldine kohtualluvus juriidiliste isikute puhul

(1) Omavalitsusüksuste ja korporatsioonide puhul ning selliste ühingute, ühisuste ja muude ühenduste ning selliste sihtasutuste, asutuste ja varakogumite puhul, mille vastu saab esitada hagi, määratakse kohtualluvus nende asukoha järgi. Asukohaks loetakse juhatuse asukoht, kui ole sätestatud teisiti.

[...]

11. § 21 Valikuline kohtualluvus filiaali puhul

(1) Kui isikul on tootmise, müügi või muu majandustegevusega tegelemise eesmärgil filiaal, kus on võimalik vahetult teha tehinguid, saab isiku vastu filiaali tegevusega seonduvaid hagisid esitada filiaali asukohajärgsesse kohtusse.

[...]

12. § 29 Valikuline kohtualluvus kohustuse täitmise koha järgi [lk 5]

(1) Lepingulisest suhtest tulenevad või selle olemasolu käsitlevad vaidlused alluvad vaidlusaluse kohustuse täitmise paiga kohtule.

[...]

13. [riigisisese menetluse peatamist käsitlev säte] [...]

[...]

14. § 281 Edasisaatmine pädevuse puudumise korral

(1) Kui kohtualluvust või kohtu sisulist pädevust reguleerivate sätete alusel selgub kohtu pädevuse puudumine, siis teeb kohus, kelle poole on pöördutud, hageja taotluse alusel pädevuse puudumise kohta määruse ja saadab asja pädevasse kohtusse, juhul kui pädevat kohut on võimalik kindlaks määrata. Kui pädevus on mitmel kohtul, saadetakse asi hageja valitud kohtusse.

(2) Kohtu pädevust puudutavad taotlused ja avaldused saab esitada kohtu kantselei kohtuametnikule. Määruse peale ei saa edasi kaevata. Määruses nimetatud kohtus algatatakse menetlus toimikute saabumisel. Määrus on sellele kohtule siduv.

[...]

15. § 513 Apellatsiooni alused

[...] [lk 6]

(3) Apellatsioonkaebuses ei saa tugineda sellele, et esimese astme kohus pidas ennast alusetult pädevaks.

Saksamaa Liitvabariigi põhiseadus (Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (GG))

16. Artikkel 101

(1) Erikohtud on keelatud. Kedagi ei tohi ilma jätta võimalusest pöörduda talle seadusega ette nähtud kohtu poole.

[...]

C.

17. See, kas Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus) peab tegema hageja nõuete kohta sisulise otsuse, sõltub otsustaval määral küsimusest, kas käesoleva asja menetlemine kuulub Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) kohtualluvusse.
18. Saksamaa Liitvabariigi õigusnormide kohaselt ei kuulu see Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) kohtualluvusse.
19. Üldist kohtualluvust reguleerivate ZPO §-de 12 ja 17 sätete kohaselt allub asi ka juhul, kui hageja on tarbija ja kostja on osäühingu (Gesellschaft mit beschränkter Haftung, GmbH) juriidilises vormis tegutsev ettevõtja, osäühingust kostja asukohajärgsele kohtule. Kostja juhatuse asukoht ja seega kostja asukoht on Hannover, millest tulenevalt kuulub see ZPO §-de 12 ja 17 sätete alusel Landgericht Hannoveri (Hannoveri esimese astme kohus) kohtualluvusse.
20. Üldise kohtualluvusega konkureeriva valikulise kohtualluvuse alusel asja allumine Landgericht Mainzile (Mainzi esimese astme kohus) ei tule kõne alla. ZPO § 21 lõikest 1 ei tulene Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) kohtualluvust, kuna Mainzis asuv reisibüroo [...] ei ole kostja filiaal. Filiaal ZPO § 21 tähenduses on nimelt tehingute tegemise ja kauplemise õigusega üksus, mille on omanik muus kohas kui oma asukohas asutanud teatavaks ajaks ja mida ta käitab enda nimel ja enda arvel ning üldjuhul iseseisvalt, see tähendab enda otsuse alusel [lk 7] [...]. Reisibüroo omanik ei ole aga mitte kostja, vaid [...] samuti ei käitata reisibürood kostja nimel.
21. Lõpuks ei tulene Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) kohtualluvust ka ZPO §-st 29, sest ei ole alust arvata, et kostja oleks pidanud hagejaga lepinguliselt kokkulepitud reisiteenuste kogupaketist tulenevad kohustused täitma Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) tööpiirkonnas. Eelkõige puudub Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) tööpiirkonnas lennujaam, kust oleks hageja saanud Türki lennata. Seda arvestamata ollakse liikmesriigi kohtupraktikas nagnii – valdavalt – seisukohal, et reisilepingu puhul ei too lennu väljumiskoht kaasa ZPO § 29 kohast kohustuse täitmise koha järgset kohtualluvust [...].

22. Landgericht Mainzi (Mainzi esimese astme kohus) kohtualluvus tuleneks üksnes määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõike 1 kohaldamisest.

D.

23. Küsimuses, kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades artikli 18 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et juhtudel, mil liikmesriigi residentist tarbija on sõlminud sama liikmesriigi residentist reisikorraldajaga lepingu reisi kohta, mille sihtkoht on välisriigis (nn näilised riigisisised juhtumid), toob viidatud säte kaasa tarbija elukohajärgse kohtualluvuse, ollakse liikmesriigi kohtupraktikas ja õiguskirjanduses erinevatel seisukohtadel. Kõrgeima astme tasandil ei ole küsimust liikmesriigi kohtutes veel selgeks tehtud.

1.

24. Kohtupraktikas [...] **[lk 8]** [...] ilmselt kõige levinuma seisukoha kohaselt eeldab määruse (EL) nr 1215/2012 kohaldamine piiriülest seost selles tähenduses, et tarbija ja teine lepingupool peavad olema eri liikmesriikide residentid. Määruse (EL) nr 1215/2012 kohaldatavuse tingimuseks olev piiriülene seos aga puudub, kui asjaolud on välisriigiga seotud muul viisil, näiteks on mõlemad pooled sama liikmesriigi residentid ja seos välisriigiga tuleneb ainult reisi sihtkoha paiknemisest välisriigis. Määruse põhjendustest tuleneb esiteks, et kostja elukohajärgse kohtualluvuse põhimõttest (põhjendus 15) tehakse tarbijalepingu puhul erand vaid seetõttu, et kaitsta tarbijat soodsamate kohtualluvuse eeskirjadega kui üldised eeskirjad (põhjendus 18). Sellest nähtub, et selline eriomane kaitse on vajalik ainult juhul, kui ühendusesisese kaubanduse tõttu Euroopa Liidus tekiks liiga suur vahemaa tarbija elukoha ja tegelikult pädeva kohtu vahel. Kui seos välisriigiga tuleneb aga üksnes reisi sihtkohast, puudub seega ka vajadus kohaldada määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõike 1 teist alternatiivi. Teiseks tuleb arvesse võtta, et määruse (EL) nr 1215/2012 sätteid – kuivõrd nendega tehakse erand *actor sequitur forum rei* üldpõhimõttest – tuleb tõlgendada kitsendavalt.
25. Peale selle viidatakse selle seisukoha kinnitamiseks Euroopa Kohtu praktikale 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohta (vt [...] [19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, ja 17. novembri 2011. aasta kohtuotsus Hypoteční banka, C-327/10, EU:C:2011:745]). Viidatud kohtupraktika peab olema kohaldatav ka 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 suhtes. Seda kinnitab ka eespool viidatud määruse preambuli põhjendus 4, mille kohaselt esitab määrus vaid miinimumnõuded ega reguleeri rohkem, kui on vaja nimetatud eesmärkide saavutamiseks. Määruse (EL) nr 1215/2012 peamine eesmärk on aga rahvusvahelise kohtualluvuse reguleerimine, et tagada kohtuasja pooltele võimalus pöörduda kindlasse kohtusse ja et kohtuasja pooled ei oleks sunnitud taotlema õiguskaitset muus liikmesriigis või kolmandas riigis. Sellest nähtub, et määrus ei soovi põhimõtteliselt sekkuda

riigisisestesse kohtualluvust reguleerivatesse õigusnormidesse, kui viimastega on tagatud kohane õiguskaitse poole asukohajärgses riigis. Sellest tulenevalt takistab määruse (EL) nr 1215/2012 artiklite 17 ja 18 kohaldamist juhul, kui liikmesriigi residendist tarbija esitab hagi sama liikmesriigi residendist lepingupoole vastu, asjaolu, [lk 9] et mõlemad pooled on sama liikmesriigi residendid ja piiriülest seost ei ole võimalik luua muul olulisel viisil.

26. 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 artiklite 15 ja 16 eesmärk oli kaitsta tarbijat olukorra eest, kus ta peab alluma talle tundmatule õiguskorrale, milles kasutatakse keelt, mis võib olla talle tundmatu; nimetatud artiklitega ei taotletud aga eesmärki tunnistada Saksa tsiviilkohtumenetlust reguleerivad õigusnormid puhtalt riigisisestes kohtuasjades, millel puudub igasugune seos ühenduse õigusega, kehtetuks. Ka määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõike 1 uus redaktsioon ei soovi reguleerida Saksa menetlusõigusnorme puhtalt riigisiseste kohtuasjade puhul. Teistsuguseks hinnanguks ei anna alust ka määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõike 1 uude redaktsiooni lisatud lauseosa, mille kohaselt võib tarbija esitada hagi teise lepingupoole vastu, „olenemata teise poole alalisest elukohast“, selle paiga kohtusse, kus on tarbija enese alaline elukoht. Lisatud lauseosa ei muuda kohtuasja piiriülese seose nõuet olematuks, vaid seda tuleb tõlgendada nii, et see on oluline üksnes sellistes kohtuasjades, milles kostjal puudub elukoht liikmesriigis, seega juhtudel, kui ta on kolmanda riigi resident. Lisatud lauseosaga ei soovita luua tarbijatega seotud vaidluste puhul uut kohtualluvust, vaid sellega luuakse kõigest eriomane kohtualluvus olukordades, mil kostja elukoht on kolmandas riigis. Vastasel korral tekiks kõikide määruse (EL) nr 1215/2012 artiklis 17 nimetatud lepingute puhul, mille üks pool on tarbija, olukord, kus tarbija peab pöörduma oma elukohajärgsesse kohtusse. Saksa tsiviilkohtumenetlust reguleerivatelt õigusnormidelt, täpsemalt ZPO §-lt 12 ja nimetatud paragrahvile järgnevatelt paragrahvidelt, mis reguleerivad kohtualluvuse kindlaksmääramist, võetaks sellega suur osa nende kohaldamisalast.
27. Pakettreisid peetakse rahvusvaheliseks või välisriigis asuv reisi sihtkoht ei loo nõutavat piiriülest seost. Vajalik on vähemasti normidest tulenev piiriülene seos, mida (sellisel juhul nagu käesolev) ei esine. Asjaomane reisilepingust tulenev suhe luuakse kahe õigussubjekti vahel, kes on sama riigi residendid. Vaid lepingu esemest tulenevalt on leping seotud rahvusvahelise pakettreisiga. Tegelik piiriülene seos, mis mõjutab juba olemasolevat originaarset riigisisest õigussuhet ja on lepinguliste kokkulepete pelgaks tagajärjeks, tekib aga vaid olukorras, kus kostja poolt lepinguga välisriigis täitmiseks üle võetud kohustustes tekib tõrge. [lk 10]
- 2.
28. Õiguskirjanduses [...] ollakse siiski ka seisukohal, et piiriülese seose olemasolu ei nõua ilma pikemata, et hageja ja kostja peavad olema eri liikmesriikide residendid. Sellist nõuet ei tulene määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõikest 1 ei selle saksa-, inglise- ega prantsuskeelses versioonis. Selle asemel selgitas

Euroopa Liidu seadusandja määruse (EL) nr 1215/2012 artiklit 18 uuesti sõnastades erinevalt 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 artiklist 16, et tarbija saab olenemata ettevõtja asukohast esitada hagi oma elukohajärgsele kohtule.

29. Peale selle eeldab määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 6 lõige 1, mis viitab määruse (EL) nr 1215/2012 artiklile 17, vaid seda, et kostja elukoht on liikmesriigis. Sellist nõuet ei sisalda volitusnormiks olev ELTL artikli 67 lõige 4 ega ELTL artikli 81 lõige 1 ja lõike 2 punktid a, c ja e, samuti määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 1 lõike 1 esimene lause. Teistsugust järeldust ei saa teha ka määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 4 lõike 1 põhjal. Sellega seoses viidatakse sellele, et Euroopa Kohus on juba kohtuasjas *Owusu* ([...] [1. märtsi 2005. aasta kohtuotsus C-281/02, EU:C:2005:120] seoses varasema õigusnormiga 1968. aasta Brüsseli konventsiooni kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades artikli 2 lõikes 1) veenvalt märkinud, et konventsiooni kohaldatavust ei mõjuta olukord, kus hageja ja kostja elukoht on samas liikmesriigis. Viidatud kohtuotsuses tehtud järeldused tuleb üle kanda 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 artikli 2 lõikele 1 ja seega ka hilisemale õigusnormile määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 4 lõikes 1. See tuleneb määruse (EL) nr 1215/2012 põhjenduse 34 teisest lausest. Järeldust, et mõlema menetlusosalise elu- või asukoht samas liikmesriigis ei ole teise õiguse aktiga algusest peale vastuolus, kinnitab ka määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 24 punkti 1 teine lause. Viidatud sättes nägi liidu seadusandja teatud üüri- ja rendilepinguid puudutavate menetlustega seotud erandliku kohtualluvuse raames ette valiku kohtualluvuse osas olukordades, kus üürile- või rendileandja ning üürniku ja rendilevõtja elukoht on samas liikmesriigis. Kui aga määrus (EL) nr 1215/2012 ei oleks juhul, kui hageja ja kostja on sama liikmesriigi residendid, kohaldatav, ei jõutaks kunagi määruse artikli 24 punkti 1 teise lauseni. Järelikult pidas Euroopa Liidu seadusandja silmas ka „nn näilisi [lk 11] riigisiseseid juhtumeid“. Seda järeldust rõhutab ka määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 25 lõike 1 esimese lause uus redaktsioon. Viidatud säte puudutab pooltevahelisi kohtualluvuse kokkuleppeid „olenemata sellest, kus on nende alaline elukoht“. Üldisel eeldusel, et määrus (EL) nr 1215/2012 arvab oma kohaldamisalast *a priori* välja olukorrad, kus hageja ja kostja on sama liikmesriigi residendid, ei ole mingit alust. Ülekantavat Euroopa Kohtu välja töötatud *Owusu*-doktriini arvestades tõendavad vastupidist just määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 4 lõige 1 ning näitlikustavalt määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 24 punkti 1 teine lause ja artikli 25 lõike 1 esimene lause.

E.

30. Kõrgema astme kohtud on kohustatud menetluse peatama ja esitama Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse, kui kohtuasja lahendamise seisukohast oluline küsimus puudutab liidu õigusaktide tõlgendamist (ELTL artikli 267 kolmas lõik). Eelotsusetaotluse on kohustatud esitama kõrgema astme kohus, mille otsust ei saa konkreetses asjas edasi kaevata [...].

31. Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus) on kohus, kes peab viimases astmes tegema otsuse oma kohtualluvuse olemasolu või puudumise kohta.
32. Enne nõude sisu ja suuruse hindamist peab esimese astme kohus, kelle poole on pöördutud, omal algatusel hindama oma pädevust funktsionaalse, esemelise, territoriaalse ja rahvusvahelise pädevuse aspektist [...].
33. Kui eelotsusetaotluse esitanud Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus) peaks leidma, et kohtuasja lahendamine kuulub tema alluvusse, ja mõistma pärast hageja nõuete sisu ja suuruse hindamist hageja kasuks välja mittevahalise kahju hüvitise ja kukkumise tagajärjel tekkinud kahju hüvitise, ei saaks apellatsioonikohus seda otsust kohtualluvuse kindlakstegemise aspektist vastavalt ZPO § 513 lõikele 2 kontrollida, mille tagajärjeks oleks olukord, kus määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 lõikele 1 kui kohtualluvust reguleerivale sättele liidu õigusega vastuolus olla võiva tõlgenduse andmisega võetakse hagejalt põhiseaduse artikli 101 lõike 1 teist lauset rikkudes pöördumatult võimalus pöörduda talle seadusega ette nähtud kohtu poole.
34. Juhul kui Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus) peaks leidma, et asi ei kuulu tema alluvusse, [lk 12] peaks Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus) saatma kohtuasja hageja teise võimalusena esitatud taotluse alusel vastavalt ZPO § 281 lõikele 1 oma määrusega Landgericht Hannoverile (Hannoveri esimese astme kohus). Kõnealune määrus ei oleks edasikaevatav; Landgericht Hannoverile (Hannoveri esimese astme kohus) oleks Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus) otsustus oma kohtualluvuse kohta ZPO § 281 lõike 2 teise lause kohaselt siduv.
35. Liidu õiguse õige tõlgendamine ei ole ka sedavõrd ilmselge, et ei jääks ruumi põhjendatud kahtlusteks (*acte clair* Euroopa Kohtu otsuse CILFIT tähenduses [...]) 6. oktoobri 1982. aasta kohtuotsus Cilfit jt, 283/81, EU:C:1982:335).
36. Eelotsuse küsimusele ei ole Euroopa Kohtu praktikas seni veel vastatud. Osalt osutatakse liikmesriigi kohtupraktikas Euroopa Kohtu praktikale [...] [(14. novembri 2013. aasta kohtuotsus Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735)] 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 artikli 16 kohta, mis ei ole määruse (EL) nr 1215/2012 artikli 18 sõnastusega täiesti identne. Peale selle ei saa viidatud kohtuotsust kasutada eelotsuse küsimusele vastamiseks juba seetõttu, et viidatud kohtuasjas tulenes piiriülene seos sellest, et reisivahendaja asukoht oli muus liikmesriigis kui tarbija elukohaliikmesriik ja reisikorraldaja asukohaliikmesriik ning Euroopa Kohus ei liigitanud reisilepingust tulenevat suhet reisija ja reisikorraldaja vahel „puhtalt riigisiseseks“, vaid lahutamatu seotuks reisija ja reisivahendaja vahelise õigussuhtega. Sellist piiriülest seost käesolevas asjas siiski ei esine; piiriülene seos võib siin tuleneda üksnes reisi sihtkohast endast.
37. Seega on Landgericht Mainz (Mainzi esimese astme kohus) ELTL artikli 267 esimese lõigu punkti a ja kolmanda lõigu alusel kohustatud omal algatusel esitama

Euroopa Kohtule käesoleva kohtumääruse resolutsioonis sõnastatud eelotsuse küsimuse ja peatama kohtuasja menetluse seniks, kuni Euroopa Kohus on eelotsusemenetluse lõpetanud.

[...]

TÖÖDOKUMENT